

er en vis Rimelighed for, kun bliver af ringe Betydning, paalægge vi alle Parter Arbejde, nuværende og tilkommende, og paalægge vi i det hele enhver Omsætning af Skibsparter en meget betydelig, forøget Ulejlig-
 lejlighed, det er jo dog Sagen, og et meget betydelig, forøget Skriveri ved Kontorerne osv. fremfor nu. Det ærede Medlem udtalte, at de store Skibsejere vilde sikkert være taknemmelige for Loven, idet de derved fik Afgang til at kunne faa Pant i deres Skibe. Det kan være, at der under de særlige Forhold ved de store Skibe her i København kunde være et Duffe om at benytte denne Lov, men saa kunde man jo have benyttet den Udvej at gøre det hele fakultativt. Lad saa de Skibe og Skibsejere der mene at have Fordel deraf, melde sig til det ny Register, men lad de Smaaskibe, hvor der ikke er Tale om Pantstætning, fra Troense og Svendborg osv., der aldrig have drømt om fast Pant, men over for hvilke Forholdet er ordnet ved Parthaveri, lad dem være fri. Her paalægge vi af Hensyn til de store Skibe Jagter paa 11 Væster — de skulle blot være over 10 Væster — som aldrig komme uden for vore Farvande, at de skulle opgive deres danske Maal, hvis de have haft noget saadant, paa Agterstavnen, og sejle rundt med Metermaal paa den ene Side og engelsk Maal paa den anden. Dette kan muligvis være en meget fornuftig og hensigtsmæssig Bestemmelse for store Skibe, som sejle paa de internationale Have, men det er aldeles urimeligt og unødvendigt for Smaajagter, der ikke komme uden for vore egne Farvande. Altsaa, man paalægger for en Ting, som mulig kan have Interesse for meget saa, store Klasser af Befolkningen en hel Del Ting, som de absolut vilde opfatte som en meget ubehagelig Byrde og Besværlighed. Den ærede Ordfører udtalte, at han havde aldrig set, at en Sag havde haft godt af at vente, men at han altid havde mene, at en Sag ikke vandt ved at udsættes. Men der maa jeg dog sige, at naar vi se paa forskellige større Lovforslag, der ere blevne vedtagne her i Folketinget, saa maa det dog erkendes, at mangfoldige af dem ere blevne vedtagne i en ganske betydelig forandret Skikkelse fra den, hvori de først havde været forelagte. De have været til Forhandling i 2—3 Aar, og tilsidst ere de komne i en Skikkelse, hvorved man fra alle Sider har erkendt, at de have vundet betydeligt. Jeg tror altsaa ikke, man saaledes kan slaa fast, at en Sag helst bør gennemføres i den Samling, hvori den bliver forelagt. Jeg tør maasse i denne Forbindelse nævne, at vi i Fjor vedtog en

Sag, der kom til os her i den 11te Time — i samme Samling — og vi vedtog den straks. Jeg tror dog, alle ville erkende, selv de Medlemmer, der ere allermeest tilfredse med denne Lov, at havde den gaaet Samlingen over, var den bleven endnu bedre. Jeg sigter hermed til Alderdomsforsjorgelsesloven. Jeg tror altsaa ikke, vi kunne slaa fast, at en Sag har bedst af at blive vedtagen i den Samling, hvori den bliver forelagt.

Men jeg skal ikke forlænge denne Debat. Jeg ved jo, at denne Lovs Stæbne er afgjort, uden at jeg derfor kan antage, at den staar i Forbindelse med noget som helst andet, idet jeg ikke kan indse, at den kan være Østestang for noget. Men jeg har ønsket med en kort Motivering, da jeg for havde Ørdet, for min Part at kunne fralægge mig Ansvar for denne Sag. Vi have et af de ærede Kommissionsmedlemmers Ord for, at det er en Ting, som Folk sagtens slippe ud over Banstelighederne ved, og vi have den høje Regerings Ord derfor. Men vi have ogsaa i Løbet af den korte Tid, der har været levnet andre til at komme til Ord, hørt meget indtrængende Udtalelser, der gaa i Retning af: Lad os dog endelig faa Tid til at se paa denne Sag! Vent dog endelig dermed! Det er en Lov, som efter vor Formening vil volde os en uendelig Besværlighed og Bidtøftighed! Det er meget muligt, at det vil vise sig i det praktiske Liv, naar Loven først kommer ud, at det ikke bliver saa galt, som Folk nu tænke sig, og det kan være, at det kan gaa forholdsvis let, ogsaa naar der sælges Skibsparter, men jeg vil og kan i den Retning ikke føle mig overbevist af det meget ærede Medlem fra Viborg (Klein) om, at en saa vigtig Sag ikke har godt af at blive Genstand for offentlig Behandling og blive Genstand for Overvejelse af de Samfundsklasser, som den angaar. Det kunde maasse føre til, at de vedkommende fandt: Det er et godt Forslag, lad os faa det! i Stedet for at, nu faar denne Befolkning en Jølelse af, at vi her i en Fart og uden at lytte til, hvad der kan komme ude fra Livet, have skyndt os at vedtage denne Lov; og det vil allerede medføre, at denne Lov paa Forhaand vil blive modtagen af de paagældende med meget mistænksomme Øjne, betragtet som en meget slem og ubehagelig Gave, som Tinget her har givet, og at de ville se paa den med et alt andet end ubildet Blik, betragte den som noget, vi her have sendt dem, der er til Fordærvelse og Besvær, og noget, som kun kan volde dem Uergælfser. Naar man derimod gav Befolkningen Lej-